



# Micó explora en un tercer llibre nous camins per al periodisme

► «La profunditat de les butxaques» presenta dues històries reals explicades amb estructures diferents de les que són habituals als mitjans

ALFONS PETIT. GIRONA

■ «El periodisme és ara més necessari que mai, perquè el món és cada vegada molt més complex, però al mateix temps el periodisme també té cada vegada més competidors i costa més que arribi. Per això s'han de trobar fórmules alternatives, nous camins». Josep Lluís Micó (La Font de la Figuera, 1974) porta anys intentant trobar aquests nous camins, o proporcionant eines per ajudar a obrir-los. Amb una llarga experiència a les redaccions de *Levante-EMV* i *Diari de Girona* (hi continua col·laborant) i després a la universitat (és catedràtic de Periodisme a la Universitat Ramon Llull i degà de Blanquerna Comunicació i Relacions Internacionals), Micó coneix molt bé l'ofici i no ha deixat de practicar-lo, si bé ara ho fa d'una manera diferent: *La profunditat de les butxaques* (Saldonar, 2023) és el tercer llibre que publica amb històries reals i d'interès periodístic però explicades amb estructures narratives allunyades de les que són habituals als mitjans.

A més, les històries que presenta Josep Lluís Micó en aquest treball i en els anteriors (*Química orgànica*, de 2019, i *Titulars i reserves*, de 2021), no són d'aquelles que obririen informatius ni centrarien estones i estones de debats i tertúlies. Malgrat això, defensa que «encara es poden trobar fets sorprenents, o revelar dades que puguin ser interessants per a la ciuta-

dania, i resultar d'útilitat, i que encara que no reuneixin l'excepcionalitat que requereix un gran titular, o una presència massiva al debat públic, sí que serveixen per fer periodisme d'una altra manera, i potser influir a la llarga en el periodisme que es fa en el dia a dia».

Les dues històries de *La profunditat de les butxaques* responen a aquell patró: «Et deixo» narra en forma de monòleg interior les confessions que un catedràtic nord-americà va fer a Josep Lluís Micó sobre una relació sexual clandestina i la possible participació en un crim, mentre que a «Història contemporània» utilitza la gran quantitat d'informació que va reunir durant molts anys sobre l'anomenada Ruta del Bakalao valenciana per explicar el retrobament entre dues dones precisament valencianes, una milionària i l'altra amb pocs recursos, que s'alien per reviure aquells dies de festa que no tenien ni límits ni complexos.

En el pròleg del llibre, la cineasta Judith Colell admet que «abans de llegir els llibres de Josep Lluís Micó, desconeixia el periodisme literari. No era un gènere que acostumés a llegir i, d'entrada, em feia una certa mandra. Amb ell, vaig descobrir un gènere molt més literari que periodístic, que ens explica la realitat des d'un punt de vista inusual, original». Colell, que està treballant en l'adaptació al cinema d'un dels relats de l'anterior llibre de Micó, insisteix en el prò-



Josep Lluís Micó durant una entrevista recent al programa «Més 324».

leg de *La profunditat de les butxaques* que «la realitat, una cosa tan difícil de retratar i per la qual els cineastes busquen les maneres més rebuscades de fer-ho, es converteix en aquests relats en un fet que sembla d'allò més fàcil».

De fet, en una recent entrevista al programa *Més 324* de Televisió de Catalunya, Micó comentava que «els periodistes tenim l'oportunitat i diria que l'obligació d'intentar arribar encara més lluny i, utilitzant exclusivament fets reals, coses que passen encara que no ocupin els grans titulars, ni els debats, ni les tertúlies ni les anàlisis, perquè probablement no és el seu lloc, explicar-les perquè ajuden a

entendre el món. Són experiències de gent comú, ordinària, però que ens donen pistes de com és el present i cap a on va el futur encara que no obrin els informatius ni ocupin hores i hores».

En aquest sentit, Micó explica a *Diari de Girona* sobre una de les dues històries del llibre, «Història contemporània», que «tenia molta matèria primera per a la història, molta informació que jo havia treballat fent de periodista a València, però que sovint quedava fora de les peces informatives del dia a dia. Era una informació de context que sovint li traïem al públic però que en canvi acaba resultant fonamental, de manera que

«El periodisme és ara més necessari que mai, perquè el món és cada vegada molt més complex», assegura

La cineasta Judith Colell està adaptant un dels relats inclosos en el seu anterior llibre, i ha escrit el pròleg del nou

elements aparentment secundaris, aspectes sensorials, coses que veus i escoltes, dos sentits principals per als relats del periodisme quotidià, et poden servir també per portar les persones a una altra situació». Encara que, puntualitza, «tot el que faig en aquests llibres ha de tenir una base certa».

La diferència és que en el temps que Micó exercia de periodista a les redaccions de *Levante* o *Diari de Girona*, amb aquesta base certa hauria construït artefactes periodístics més o menys convencionals en forma de crònica, o de reportatge, o de notícia estricta, i ara va més enllà i experimenta amb l'estil del relat periodístic. I per això la confessió de «Et deixo» es presenta en forma de monòleg interior, i a «Història contemporània» aquell context agafa tant protagonisme. Com ja passava, també, per exemple, al seu llibre anterior, *Titulars i reserves*, on la narració «Consells per tallar una ceba sense plorar» (la que està adaptant al cinema Judith Colell) era una mena de *western* sobre una família de ciutat que es trasllada a un poble durant la pandèmia i pateix assetjament; prescindia del tot de la figura del narrador a «Producte interior brut», un relat sobre una universitària que es converteix en escort de luxe per pagar-se un master; i transformava en lletres de rap desenes d'entrevistes a persones relacionades amb el narcotràfic en la tercera de les històries, «Gent que passa».